

Legenda mânăstirii Nămăești

de Emilian Turbatu

Odată demult, pe vremea poveștilor și a legendelor, trăia pe aceste meleaguri - prin ținutul Mușcelului - un cioban harnic și gospodar, pe nume Gherase.

Într-o dimineață de vară - chiar înaintea nopții sânzienelor - ciobanul nostru urca grăbit pe o cărare largă către inima muntelui. Departe, în fața lui, îl văzu pe Stejar, fostul său socru, de pe vremea când Ileana - preaiubita lui nevastă - trăia încă. Ciobanul mai vârstnic mergea șchiopătat pe șleaul către munte, așa că îl ajunse repede din urmă.

- Bună dimineața, nea' Stejar și Dumnezeu să te aibă în pază! Îi ură el, întrebându-se "Ce-o fi căutând prin pustietatea asta?".

- 'Neața! răspunse celălalt, fără să-l privească.
- A ta e turma cealaltă? întrebă arătând către urmele de pe pământ.
- A mea. A ta e ailaltă?
- Da ... s-au unit după răspântie.
- Am văzut. Și câinii sunt cu ele.

Gherase strânse în mână ciomagul noduros. Tare ar mai fi avut poftă să le măsoare spinarea cu el, pentru că nu lătraseră să-l scoale când plecase turma.

Aseară toate păreau la locul lor ... oile mulse și strânse una într-alta, câinii cu boturile pe labe ... pace și liniște ... dar de dimineață turma era de negăsit. Ciobanul se sculase târziu, mirat de liniștea din jurul cocioabei de crăci, căci era obișnuit să fie trezit de behăituri și de talanga berbecului turmei.

Le luase imediat urma ... și nici nu era prea greu pentru că pe-acolo pe unde a trecut o turmă de oi, rămân niște urme neasemănate. Chiar și pe un drum de piatră.

O luase la fugă pe urmele lor și nu se oprise decât la ieșirea de pe șleah și intrarea pe cărarea largă către munte, din lunca Argeșelului. Se uită mirat la urmele celeilalte turme care se unise cu a lui, iar după ce privi jur-împrejur, își zise scărpinându-se în cap pe sub cușmă : "Da' cum se face că nu s-au bătut câinii? Cine a mai văzut câini să nu se încaiere cu câinii altei turme?".

Pornise din nou în fugă, iar când îl văzu pe Stejar, înțelese că a lui era cealaltă turmă și că bătrânul se trezise mai de dimineață decât el.

- Și turma ta a plecat fără veste?
- Mda, răspunse celălalt morocănos.
- Ce le-o fi venit?
- Apăi numai Dumnezeu știe. O fi ... hm ...
- Ce?

- Hm. O fi pentru c-am visat-o azi-noapte pe Ileana, spuse ciobanul mai în vârstă, privindu-l pe celălalt drept în ochi.

Gherase tresări și spuse înfundat:

- Eu o visez de 3 nopți încoace. Mă îndeamnă să vin aici, la piatra sânzienelor.
- Și pe mine la fel. Și tot de 3 nopți o visez. Îmbrăcată în mireasă, ca în ziua în care ... în care mi-ai luat-o ca să o ...

Stejar tăcu și o lacrimă îi sclipi în colțul ochiului. Ciobanul mai tânăr îl privi lung și clătină din cap. Știa foarte bine că nu avea rost să discute cu fostul lui socru, care era convins că moartea fiicei sale, în chinurile facerii, se datora lui Gherase. Acesta fusese plecat cu turma la munte când o apucaseră durerile pe Ileana și nu coborâse decât după vreo 3 săptămâni, ca să o afle deja îngropată, împreună cu copilul. Urmase o ceartă cruntă între cei doi ciobani, cu reproșuri și amenințări, iar Gherase petrecuse iarna mai mult în casă, zăcând pe o laviță și ieșind numai ca să vadă de oi. Din bărbatul falnic de dinainte de moartea Ilenei, nu mai rămăsese decât o umbră, slab și tăcut.

Cei doi ciobani merseră umăr la umăr fără o vorbă. Ajunși la câteva zeci de pași de piatra sânzienelor - care era o stâncă măreață, rotunjită de ploii și vânturi și acoperită cu o limbă de pământ în partea dinspre râu - Stejar rupse tăcerea:

- Uite turmele!

Băgă două degete în gură iar șuieratul lui sfredeli tăcerea șoptitoare a ierbii. Câinii celor două turme veniră în fugă, fiecare la stăpânul lui, iar Gherase ridică ciomagul gros, dar nu lovi. Un dulău mare cât un vițel se apropie umil, gudurându-i-se la picioare. Ciobanul plescăi din limbă, apoi îl scărpină pe ceafă și între urechi.

- Acuma hai acasă, spuse el blând.

Câinele se depărtă câțiva pași, iar ciobanul mai tânăr șuieră și el, apoi strigă "Dă roată băăăă!". De obicei, la îndemnul acesta, câinii înconjurau turma în goană, lătrând fioros și aducând înapoi oile cu apucături rebele. Dar de data asta, se așezară cu botul pe labe, privindu-i umil pe cei doi ciobani.

- Napăi stai așa, zise Stejar cu năduf și se duse la câinele cel mai voinic al turmei sale.

Îl luă de ceafă și îl scutură bine, apoi îi răcni în față:

- Dă roată băăăăă!

Însă câinele nu se mișcă, doar clipi din ochi. Ciobanul ridică ciomagul, iar câinele îl privi rugător, schelălăind ușor.

- Ce-or fi având? îl întrebă pe Gherase, lăsând ciomagul în jos.

- O fi un semn, că n-am mai auzit să se întâmple așa poveste.

Apoi fluieră scurt și făcu un semn din mână, iar câinii celor două turme o zbughiră care încotro.

- Și nu se încaieră! se miră ciobanul mai bătrân.

Încercară fiecare să-și ducă berbecul turmei de coarne, dar animalele se smuceau și când prindeau un moment de neatenție din partea stăpânilor, fugeau înapoi la oile lor, zvârlind din picioare. Până la urmă ciobanii o lăsară baltă și - neavând ceva mai bun de făcut - se așezară la poalele stâncii sânzienelor, la capătul limbii groase de pământ din partea dinspre râu.

Pe la apus, o suflare caldă de vânt înfioră iarba și tufișurile din jur. Focul ardea vesel, iar câinii se așezaseră în jur ca să-și apere stăpânii dacă venea vreun râs ori vreun urs. Ciobanii nu luaseră la ei de nici unele, așa că nu aveau de mâncare și nici în ce să mulgă oile. Râul era plin de păstrăvi, dar nu aveau cu ce să-i prindă, așa că își puseră de căpătâi nemâncați, după ce băuseră oleacă de lapte direct din ugerul oilor.

Când soarele scăpătă în spatele muntelui, auziră deasupra o voce cântând un fel de rugăciune într-o limbă pe care nu o înțelegeau. Din cer senin, șuvoaie și șuvoaie de apă se prăvăliră asupra lor, dar picăturile grele nu-i udau, ci treceau prin ei și intrau într-un fel de pâclă care li se așternuse la picioare. Pământul pe care călcau devenise pufos, ca o pătură groasă de zăpadă caldă, iar cei doi o luară la fugă înfricoșați. Ajunseră pe culmea stâncii sânzienelor, iar când se uitară în vale, îi cuprinse spaima din nou. Limba de pământ dinspre râu dispăruse, iar în stâncă era scobită o grotă adâncă, luminată de limbile pâlpâitoare ale unui foc întezit. În spatele focului se găsea un ditamai bolovanul - tăiat ca o masă de piatră - de pe care curgea sângele unui miel. Iar lângă masă stătea în picioare un om îmbrăcat în alb, cu un cuțit ridicat deasupra capului, cântând cu voce clară incantația pe care o auziseră ciobanii mai adineauri.

- Este un deceneu, șopti Stejar înfiorat.

- Cine? întrebă celălalt uimit.

- Un deceneu ... unul din sfatul celor 10 mari preoți daci, pe care strămoșii de la Roma i-au numit "deceneu". De pe vremea închinătorilor la credința cea veche ... preoți-vrăjitori de-ai lui Zamolxe.

Ciobanul mai tânăr îl privi neîncrezător; se vedea că nu auzise despre Zamolxe sau decenei.

- Ce face acolo?

Stejar îi răspunse găuit:

- Din bătrâni se spune că în noaptea de sânziene, nouă decenei se strâng la cele nouă pietre ale sânzienelor, iar al zecelea se așează la mijloc între toate și deschide poarta între lumi. Iar când au terminat vraja, deceneii se duc în ce lume are mai mare nevoie de ei.

- Unde sunt celelalte opt pietre ale sânzienelor?

- Cine să mai știe¹? Pe la noi nu se știe decât de aceasta, dar prin alte locuri ...

- Oile!!! îl întrerupse celălalt. Ce se întâmplă cu ele? Și ce-i cu ploaia asta?

Dar bătrânul nu răspunse, ci se uită uimit cum oile dispăreau în pâcla care acoperea pământul. La pâlpâirile focului din grotă, văzură că lâna le era udată de ploaia care pe ei nu-i atingea. De-odată, dintre umbre apărură o siluetă albă.

- Ileanăăăă! strigă ciobanul mai tânăr și o luă la fugă la vale. Celălalt alergă și el șontâcând și ajunse la ei pe când Gherase o ridica în brațe și-i acoperea fața cu sărutări.

- Fetița mea, îngăimă bătrânul punându-i neîncrezător o mână pe umăr. Ești vie!

- Tată - spuse femeia blând - am trecut în lumea cealaltă. Și pruncul la fel, adăugă ea plecându-și privirea către ghemotocul pe care îl ducea în brațe.

- Dar cum ... de ce ... cum ... îngăimă amândoi.

Femeia oftă și le spuse încetișor:

- Pentru că v-am văzut cât vă chinuiți amândoi. Și că vă răătăciți în răutate și ură. L-am rugat pe deceneu să mă lase să trec între lumi în noaptea asta, să vorbesc cu voi. Iar pentru bunătatea lui vreau să-l răsplătesc, așa că am să vă cer ceva din partea lui.

- Orice iubita mea! Cere-mi orice!

- Orice! întări și Stejar.

Femeia se uită către preotul care încă stătea cu mâinile ridicate, iar acesta înclină grav din cap.

- În lumea asta, pietrele sânzienelor se acoperă - de-a lungul timpului - cu pădure și iarbă. Credința cea veche moare, iar porțile dintre lumi nu se vor mai deschide. Ceea ce vreau să vă cer este să scobiți stânca, iar pe locul acesta să construiți o bisericuță pentru noua credință creștină. Deceneul o să lase în urmă o icoană străveche, zugrăvită de către Luca evanghelistul, pe care să o puneți în noua biserică. Iar oamenii or să vină din nou în aceste locuri și or să fie vindecați de betșugurile trupului și de suferințele sufletului. La marginea stâncii o să țâșnească izvor cu apă vindecătoare, să fie dusă celor bolnavi și care nu pot să meargă.

- Așa o să facem, fetița mea. Chiar mâine o să vindem turmele și o să începem lucrul la biserică.

- Tată, nu-ți fă griji pentru turme. Le iau cu mine, că am nevoie de ele.

- Cum vrei, așa o să facem.

Cei trei se așezară deasupra stâncii sânzienelor și vorbiră până dimineată, depănând amintiri și dându-i vești femeii despre oamenii din sat. Ea nu le spuse mare lucru despre lumea din care venea, doar că îi regăsisese pe bunici și pe toți cei din sat care muriseră. Chiar înainte de răsăritul soarelui, deceneul își încetă incantația. Peste toată firea trecu un vânticel cald, iar ploaia reîncepu. Ca și mai înainte, picăturile nu îi atingeau pe ciobani, în schimb femeia fu udată imediat și începu să devină din ce în ce mai străvezie.

- Rămâneți cu bine, le spuse ea cu o voce ciudată, în care se amestecau ecouri șoptite.

- Du-te cu bine, fetița mea, îngăimă bătrânul printre lacrimi.

---

1 Vortexurile identificate ale nonaedrului regulat se găsesc la:

- Mânăstirea Namaesti

- Mânăstirea Cetatuiia

- Mânăstirea Corbii de Piatră

- Mânăstirea (confluența Bratiei cu râul Târgului)

- Lângă Biserica de Lemn Adormirea Maicii Domnului de la Voroveni

... iar cele încă neidentificate sunt :

- Prin dealurile din vestul Onceștiului

- Pe dealurile de la răsărit de Mălureni, peste râu

- Dinsus de Costești-Vâlsan la Valea Mușcelului

- Peste râu de Păstrăvăria Căndești ...

Portalul se găsește la apus de Lăzărești, în lunca dintre râul Târgului și Bughea

Gherase o mângâie pe obraz fără un cuvânt și îi luă mâna în mâinile lui. După câteva clipe mâinile îi erau goale, iar femeia dispăruse, împreună cu copilul din brațe. Odată cu ea se făcură nevăzute și cele două turme de oi, iar stânca sânzienelor se făcu la loc și se acoperi înapoi cu limba de pământ.

Două luni trecură, iar ciobanii munceau de-acum cot la cot. De mâncare aveau din belșug - chiar dacă rămăseseră fără oi - căci dealul era plin de fructe în pârg și colcăia de cocoși de munte, mistreți și mufloni, iar râul era plin de păstrăvi. Își înălțară o colibă de crăci lipită cu lut adus de pe malul râului, dar cum era vară, dormeau mai mult sub un mesteacăn falnic. Iar animalele de pradă ocoleau stânca sânzienelor și niciunul nu se arătă prin preajmă.

Din limba de pământ care acoperise stânca, nu mai rămăsese mare lucru, căci fusese săpată și cărată la vale cu coșurile de nuiete. Însă de cum se apucară de săpat în stâncă își dădură seama că nu aveau cum să izbutească să sfărâme atâta piatră doar ei doi, așa că ținură sfat.

- Nea' Stejare, cu sculele pe care le avem, nu răzbim nici când mi-o albi părul. Ce putem să facem?

- Apăi eu zic să plecăm în sat după prânz, să vorbim cu bătrânii.

Cum mai rămânea destulă vreme, continuară să zdrobească de-o parte și de cealaltă a stâncii, cu maiurile lor de piatră.

Cu o lovitură năprasnică, Gherase rupse o lespede mai măricică, în spatele căreia văzu o adâncitură în stâncă, din care venea un fel de șoptă înfiorată. Îndepărtă grohotișul și bolovanii ascuțiți din jurul ei, apoi se uită în gaura întunecată ... parcă în fund de tot se întrezărea ceva, ca o scândură de lemn, mai lată. Încercă să o scoată din firidă, dar de-abia îi intra capul. Scobitura era prea adâncă - nici vorbă să-i ajungă mâna până în fundul ei.

- Nea' Stejare - strigă el - adă două crăci mai drepte, c-am găsit icoana de care ne-a vorbit Ileana.

Cu ajutorul crăcilor, reușiră până la urmă să o scoată din firida strâmtă și adâncă.

Gherase își însângerase mâinile în scrijeliturile de stâncă și care nu-i fu mirarea să vadă că, imediat ce puse mâna pe icoană, rănilor i se închiseră, iar bătăturile de pe mâini dispărură. Ciobanul cel bătrân atinse și el icoana și imediat i se îndreptă spatele încovoiat. Sări de câteva ori pe piciorul cu care șchiopătase până atunci - și care îl supăraseră timp de ani și ani - apoi începu să râdă.

- Gherase, haide să mergem în sat, să-i vindecăm pe cei bolnavi. Că asta e icoană făcătoare de minuni.

Zis și făcut, cei doi luară icoana, iar când ajunseră în sat spre seară, se duseră pe la toți cei pe care-i știau suferinzi. Câțiva dintre ei zăceau de multă vreme, iar toți fură vindecați pe loc.

Sfatul bătrânilor dură până târziu în noapte. Știau prea bine că vestea despre aflarea unei icoane fermecate o să se răspândească în toate satele din împrejurimi și că toți or să o vrea pentru obștea lor.

Când auziră despre viziunea pe care o avuseseră cei doi ciobani și despre rugămintea Ilenei de a săpa o biserică în stâncă pentru noua credință creștină, bătrânii se scărpinară îndelung în bărbi. După ce se vorbiră între ei, le spuseră ciobanilor că satul nu are vreme pentru așa ceva. Ei - Gherase și Stejar - pot să sape cât or pofti și să construiască orișicâte biserici ar vrea, dar sătenii nu au timp decât pentru treburile obștii. Iar icoana o să rămână în sat.

Cum le spuseră acestea, se auzi un trosnet încrâncenat dinspre munte, iar în jurul icoanei apărură o lumină orbitoare. Lumina se ridică în văzduh și porni înspre locul din care se auzise trosnetul, iar tot satul alergă după ea în noapte. Însă nu se putură ține după icoana care zbura de-acum mai repede ca o rândunică.

Către dimineață ajunseră la piatra sânzienelor, călăuziți de către cei doi ciobani. În fața firidei strâmte și adânci în care o găsiseră, aerul tremura și scânteia, iar icoana se vedea în adânc, în inima stâncii. Unul dintre bătrânii satului luă cele două crăci rămase pe jos de când ciobanii scoseră icoana întâia oară și încercă să le bage în gaură. Însă de cum atinseră scutul de lumină din fața

firidei, crăcile luară foc, iar bătrânul le aruncă înfricoșat. Ceilalți bătrâni ai satului mai încercară de câteva ori, dar rezultatul fu același. Își dădură seama că nu or să reușească în felul ăsta să pună mâna pe icoană, așa că se întoarseră la piciorul stâncii mărețe ca să țină sfat.

- Icoana ne-a părăsit - zise unul din ei - atunci când am spus că nu săpăm stânca să facem biserica pentru credința cea nouă.

- Vrem-nu-vrem, o să trebuiască, adăugă un altul. Săpăm în jurul scutului de lumină și în spatele lui, până ajungem la icoana făcătoare de minuni.

Și se apucară de săpat ... jumătate dintre bărbații în putere ai satului, săpară întreaga toamnă și iarnă, iar ceilalți le aduceau de mâncare și reparau sau înlocuiau maiurile grele din bolovani, cu care zdrobeau stânca. Prin satele din jur se aflase despre icoană, așa că și mai mulți bărbați în putere veniră să ajute.

Pe la sfârșitul primăverii, o grotă măricică străpungea piatra sânzienelor. Când ultimul bolovan fu scos și aruncat în vale, lumina care înconjură icoana dispăru, iar aceasta coborî plutind ușor prin aer și se așeză în mâinile lui Gherase. Ciobanul ieși din grotă și o ridică deasupra capului, iar oamenii chiuiră de bucurie. Numai decît, cei care se răniseră sau se îmbolnăviseră săpând stânca, veniră să o atingă, iar bolile și rănile lor fură vindecate. Bătrânii o purtară apoi prin satele din jur, iar când nu mai rămase niciun bolnav de vindecat, icoana fu din nou înconjurată de lumina aceea și zbură înapoi în grotă. Așa că sfatul bătrânilor înțelese că acolo o să rămână, ca să vindece bolnavii veniți în peregrinare.

La câteva zile după întâmplările ăstea, plecară și oamenii care săpaseră stânca. Doar câțiva rămaseră, ca să întemeieze un sat nou care - după câteva sute de ani - primi numele de Nămăești.

Ochii lui Stejar se luminară când îl văzu pe Gherase urcând pe cărarea înspre grotă, vreo trei săptămâni mai târziu.

- Hai noroc nea' Stejare, îi strigă de departe ciobanul mai tânăr.

- Să trăiești Gherase.

După un an în care munciseră împreună, cot la cot, cei doi deveniseră chiar prieteni, iar de Ileana își aminteau de-acum cu un zâmbet cald - nu ca de o persoană care a murit, ci de una care e departe și poate să se întoarcă în orice clipă.

- Ai tocmii oameni să ridice biserica?

- Nu prea, răspunse celălalt. Toți cer simbrie scumpă ... iar noi nu avem de unde le-o da.

Stejar se întunecă, dar apoi își descreți fruntea și-i spuse:

- Ei, nu te necăji. Să ne apucăm de lucru, că toate or să se așeze bine până la urmă! Ai văzut și cu săpatul ... cine ar fi zis că o terminăm într-un an?

Gherase înclină din cap de câteva ori, apoi tuși încurcat.

- Ăăăă ... începu el, apoi mai tuși o dată.

- Ce-i? întrebă celălalt.

- Păăăăi ...

- Aha - înțelese Stejar - și tu ai visat-o?

- Da. E noaptea sânzienelor. Crezi că o să vină?

Cum se lăsă noaptea auziră - întâi ca o șoaptă, apoi din ce în ce mai tare - incantația aceea neînțeleasă. O suflare caldă înfioră frunzele și zburli firele de iarbă, iar câteva picături mari de apă căzură prin tot locul. Însă - ca și cu un an în urmă - ploaia nu-i atinge. Se întoarseră înspre grotă și îl văzură pe preotul-vrăjitor ținând cuțitul însângerat deasupra capului. Din noapte apărură o siluetă albă, iar ciobanii se luminară la față.

- Bine v-am găsit! spuse femeia.

Amândoi ciobanii o luară de mâini și o duseră deasupra stâncii. Ceața deasă de la poalele ei ascundea restul văii, până la râu.

- Multă treabă ați mai făcut, le zise ea zâmbind.

- De-acum nu ne mai rămâne decât să tocmim oameni să ridicăm biserica. Dar nu prea avem ce simbrie să le dăm.

- Nu vă faceți griji pentru asta. Că v-am adus tot ce vă trebuie pentru plata lor.

Restul nopții vorbiră câte în lună și în stele, iar femeia îi privea din când în când, zâmbind mulțumită de prietenia care se vedea că se înfiripase între cei doi bărbați. Când veni dimineața, le spuse oftând:

- De-acum eu mi-am terminat treburile pe lumea asta. Nu mă mai așteptați de sânziene, dar să știți că o să ne vedem iarăși, atunci când viețile voastre vor fi împlinite. Iar tu, iubitul meu, să îți găsești o altă nevestă și să faci casă cu ea.

Bărbatul o privi adânc în ochi, apoi făcu un semn de încuviințare. După câteva clipe, adăugă:

- Asta numai dacă o vrea și nea' Stejar să vină să trăiască împreună cu noi.

- Vin - răspunse bătrânul - și am să mă îngrijesc de copiii tăi ca și cum ar fi nepoții mei.

Sub ploaia care o uda numai pe ea, femeia îi luă de mână pe amândoi fără un cuvânt. Îi privi cu un surâs împăcat, până ce, încetul cu încetul, se făcu nevăzută.

Deodată, un cor de behăituri și lătrături înțețite, înveseli tăcerea solemnă a răsăritului de soare.

- Țăstă nu sunt ... se miră Gherase.

- Turmele noastre? întrebă Stejar.

Lătrând voios și dând din cozi, câinii se apropiară de cei doi ciobani, care se uitau la ei cu ochii cât cepele.

- De-asta zicea să nu ne facem griji pentru simbria oamenilor care or să ridice biserica.

- Ia-uite ce s-au înmulțit oile cât au stat pe cealaltă lume!

- Și li s-au alăturat și mufloni și s-au domesticit împreună cu ele!

Într-adevăr, numărul de animale se întreise într-un an, iar ciobanii le priveau cu piepturile umflate de plăcere când vedeau așa turme mândre.

Gherase arătă către un loc drept de la poalele stâncii sânzienelor:

- Aici o să fie casa. Iar acolo facem ocolul pentru turmă. Fânarul îl facem colea, la soare.

Stejar privi de jur împrejur și, într-o străfulgerare, văzu cu ochii minții o biserică falnică, ridicată pe grota săpată în stâncă și un sat la poalele ei, însuflețit și înstărit.

În câțiva ani, biserica închipuită de cei doi ciobani fu înălțată, iar în jurul ei, în locul cocioabelor de crăci și lut, fură zidite clădiri de piatră. Casă după casă fură înălțate în lunca roditoare a Argeșelului, iar satul creșcu și înflori. Ademeniți de bogăția locurilor, multe familii de prin satele megieșe se strămutară și urmașii lor trăiră în bunăstare și veselie.

Vestea despre puterea vindecătoare a icoanei făcătoare de minuni se răspândi în cele patru colțuri ale Mușcelului, așa că, un șuvoi nesfârșit de peregrini, se scurgea de-acum pe cărarea largă dinspre munte.

După secole și secole - deși biserica a fost reconstruită de câteva ori - grota și icoana dăinuiesc încă, îmbogățind moștenirea acestor locuri și umplând inimile mușcelenilor de mulțumire pentru plaiurile binecuvântate pe care trăiesc și pe care le îmbogățesc cu munca lor. Iar în nopțile sânzienelor, amintirea acestor întâmplări se trezește la viață și sufletele strămoșilor colindă lumea noastră, mândri de împlinirile urmașilor și de viața îndestulată a satului de la poalele muntelui, pe care l-au ridicat cu mâinile lor, în vremuri de legendă.

Și-am încălecat pe-o șă și v-am spus poveste'-așa.